

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ כ"א - חֻלַּק ז'

קוֹנְטֵרְס 607

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לנדיבי עם מחזיקי מוסדות התורה די בכל אתר ואתר!

”בהתנדב עם ברכו ה” – נעם ה’ עליכם.

כל סוחר וכל עשיר יודע שפדי להיות שתף לעסק, עליו לבדוק את בדיאותו של העסק, האם העסק ניב תשואות בדיאות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? בדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפול בפח.

אומר החפץ חיים: פשם שהאדם נוהג בגשמיות בן עליו לנהוג ברוחניות, ועליו לבדוק היטב היכן משקיע את מניותיו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, אמנם הנך מחזיק מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקפים לחשבונך, אבל הנך יכול להרויח הרבה יותר, הנך יכול להכפיל באלפי אלפים את זכיותיך, הנך יכול באותו הזמן ובאותו הכסף לצבר עוד יותר זכיות.

ובמה דברים אמורים? – יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שפן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הפסא מלך, תקוני זהר מ”ג). ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערף למוד הקבלה (כף החיים סימן קנ”ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו בלבד זוכה כאלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלף, בדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוף שמחה שוה כאלף פעם ממי שאינו לומד מתוף שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה). ואמר רבנו יוסף חיים זיע”א:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אל הערפל

דהלומד שעה בשבת קודש, שוה אלף פעמים למוד בימות החול.
(בן איש חי פרשת שמות שנה שניה)

”על בן יאמרו המושלים באו חשבון” – אלו המושלים ביצרם, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב”ב עח:): כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש, עולה לערף מליון שנה למוד פשט בימי החול. – כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש שוה לערף שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באלף, ובשמחה שוב מכפל באלף, סך הכל, עולה למודו לערף מליון שנה.

האם יש לך מניית יותר בדאיות להשקעה בטוחה, שמורה לניצח ונצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קימת שתפות ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו,

בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

כל בחור או אברך, יכול ללמד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קודש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. – ולדגמא: בישיבה של 500 בחורים – ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסיים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאלף סיומים, וכידוע דבאלף סיומים כאחד, תכף מביא הגאולה. (תורתו מגן לנו).“

בכה תצבר מליוני זכיות באותו הפסוק ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקימים בעולם הניצח. – וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך קג): ”בא וראה הכתוב: ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך, מלמד שנשתתפו יחד, זה

מְדַנִּים בֵּין אַחִים, בֵּין יִשְׂרָאֵל
לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים. לְשׁוֹן הָרַע לֹא
הִיא בְּעוֹלָם כְּמוֹתוֹ. קָלִל הַשֵּׁם,
שְׁכַתוֹב וְאֹנְכֵי אֶקְרָה פֹה. וְכֻלָּם
הֵיוּ בּוֹ. עֵין רָעָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר.
וְהִפֵּל עַל אוֹתוֹ נֶהָר שֶׁל יִשְׂרָאֵל
נִתֵן עֵינוֹ לְהִתְגַּרֵּת בּוֹ. אֶרֶץ בְּנֵי
עַמּוֹ, וְכִי לֹא יִדְעֵנוּ שְׁהִיא אֶרֶץ
בְּנֵי עַמּוֹ? אֲלֵא סוּד זֶה שֶׁכָּל בְּנֵי
עַמּוֹ מִתְדַבְּקִים בּוֹ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.
וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן צְפוּר וְגוֹ'. רַבִּי יוֹסִי
פִתַח, (מְשַׁלֵּי כג) אֵל תִּלְחֶם אֶת לְחֶם

רַע עֵין וְגוֹ' - זֶה בְּלָעַם שֶׁבִרְךָ אֶת
יִשְׂרָאֵל. וְאֵל תִּתְּאוּ לְמִטְעַמְתֵּי -
זֶה בְּלָק, שֶׁהִקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
הִתְרַצָּה לְאוֹתָן עוֹלוֹת שֶׁהִתְקִין
לְפָנָיו.

בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַר שְׂרָאָה בְּלָק
שֶׁסִּיחוֹן וְעוֹג נִהְרְגוּ וְאַרְצָם
נִלְקַחָה, רָאָה מִה שְׂרָאָה, שֶׁהוּא
אָמַר וַיֵּרָא. אֲלֵא רָאָה בְּחֻכְמֹתוֹ
שֶׁהוּא, וְחֻמְשָׁה עֲלִיוְנֵי מְדִין עַמּוֹ
נוֹפְלִים בְּיַדֵי יִשְׂרָאֵל. רָאָה וְלֹא
יָדַע. וְעַל זֶה הִקְדִּים לְבִלְעָם,
שֶׁכַחוּ בְּפִיו, כְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל כֹּחֶם
בְּפִיהֶם.

וְאַפְיָדוּ בְּלָעַם הִיא תַּאֲבִי יוֹתֵר
מִבְּלָק, וְאוֹתָהּ יִדְעָה שֶׁהוּא יָדַע
הִיא יוֹדַע בְּלִילָה, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָם
פְּתָרִים תְּחֻתּוֹנִים וְחֻמוֹרִים לֹא
נִמְצְאוּ אֲלֵא בְּמִשְׁמְרָה
הִרְאוּשׁוֹנָה שֶׁל הַלִּילָה, וְלָכֵן הִיִּתָּה
לוֹ אֶתוֹן שֶׁל צַד זֶה, לְהִתְחַבֵּר
חֻמוֹרִים אִתָּה בְּרֵאשִׁית הַלִּילָה.
וְאִם תֹּאמַר, הָרִי פְתוּב וַיִּבֵּא
אֱלֹהִים אֵל בְּלָעַם לִילָה? כִּף זֶה
בְּיַדֵי. וַיִּבְאֲרָנוּ, אוֹתוֹ מִמְּנָה
שֶׁמִּמְּנָה עֲלִיהֶם, וְהוּא בֹא לְמוֹלוֹ.
כְּגוֹן זֶה, (בְּרֵאשִׁית לא) וַיִּבֵּא אֱלֹהִים
אֵל לְבֶן הָאֲרָמִי וְגוֹ'. וְהִפֵּל דָּבָר
אֶחָד. בְּגִלּוֹל זֶה הוּא אָמַר לְגְדוּלֵי
בְּלָק לִינוּ פֹה הַלִּילָה.

בֵּינוֹן שְׁהִיא בֹּא אוֹתוֹ מִמְּנָה, בְּלָעַם
הִיא בֹּא עַל אֲתוֹנוֹ, וְעֲשָׂה מַעֲשָׂהוּ

הָרַע, לֹא הוּא בְּעֵלְמָא כְּגִינְיָה. קָלִל הַשֵּׁם,
דְּכְתִיב וְאֹנְכֵי אֶקְרָה כּוּה. וְכִלְהוּ הוּוּ בִּיה. עֵינָא
בִישָׂא כְמָה דְאַתְמַר. וְכֻלָּא עַל הֵהוּא נֶהָר
דְּיִשְׂרָאֵל, יִהֵב עֵינוֹי לְאַתְגְּרָא בִּיה. אֶרֶץ בְּנֵי
עַמּוֹ, וְכִי לֹא יִדְעֵנָא דְאַרְץ בְּנֵי עַמּוֹ הִיא. אֲלֵא
רְזָא דָא, דְכָל בְּנֵי עַמּוֹ מִתְדַבְּקִין בִּיה וְהָא
אַתְמַר.

וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן צְפוּר וְגוֹ'. (בְּמִדְבָּר כב) רַבִּי יוֹסִי פִתַח,
(מְשַׁלֵּי כג) אֵל תִּלְחֶם אֶת לְחֶם רַע עֵין וְגוֹ'.

דָּא בְּלָעַם, דְּבְרִיף לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְאֵל תִּתְּאוּ
לְמִטְעַמְתֵּיו, דָּא בְּלָק, דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא לֹא
אַתְרַעִי לְאִינוֹן עֲלוֹן דְאַתְקִין קַמִּיה.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְחֻמְא בְּלָק דְהָא סִיחוֹן וְעוֹג
אַתְקִטְלוּ, וְאַתְנַסִּיבַת אֶרְעָהוֹן, חֻמְא מַה
חֻמְא, דְיֵאִהוּ אָמַר וַיֵּרָא. אֲלֵא חֻמְא בְּחֻכְמֹתָא
דְלִילָה, דְיֵאִהוּ, וְחֻמְשָׁה עֲלֵאֵי דְמְדִין, וְעַמִּיָּה,
נְפִלִין בְּיַדֵי דְיִשְׂרָאֵל. חֻמְא, וְלֹא יָדַע, וְעַל דָּא
אַקְדִּים לְבִלְעָם, דְחִילִיָּה בְּפּוּמִיָּה, כְּגוֹוְנָא
דְיִשְׂרָאֵל דְחִילִיָּהוֹן בְּפּוּמִיָּהוֹן.

וְאַפְיָדוּ בְּלָעַם תַּאֲבִי הוּוּ מִבְּלָק. וְהִיא
יִדְעָא דְיֵאִהוּ הוּוּ יָדַע, בְּלִילָה הוּוּ
יָדַע, בְּגִין דְיֵאִינוֹן פְּתָרִין תְּתַאֲוִין וְחֻמְרֵי, לֹא
שְׁכִיחוּ אֲלֵא בְּמִשְׁמְרָה רֵאשׁוֹנָה דְלִילָה, וְעַל
דָּא הוּוּ לִיה אֶתְנָא, דְהֵאֵי גִיסָא, לְאַתְחַבְּרָא
(דָּר ר"ו ע"א) חֻמְרֵי בְהִדָּה בְּרִישָׁא דְלִילָה.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב וַיִּבֵּא אֱלֹהִים אֵל בְּלָעַם
לִילָה. הָכִי הוּא וְדָאֵי, וְאוֹקִימְנָא הֵהוּא
מְמַנָּא דְמְמַנָּא עֲלִיָּהוּ, וְהוּא הוּוּ אֶתִּי לְקַבְּלִיָּה.
כְּגוֹוְנָא דָא (בְּרֵאשִׁית לא) וַיִּבֵּא אֱלֹהִים אֵל לְבֶן
הָאֲרָמִי וְגוֹ'. וְכֻלָּא חֲדָ מְלָה. בְּגִין דָּא אִיָּהוּ
אָמַר לְרַבְרָבֵי בְּלָק לִינוּ פֹה הַלִּילָה.

בֵּינוֹן דְהוּוּ אֶתִּי הֵהוּא מְמַנָּא, בְּלָעַם הוּוּ אֶתִּי
לְגַבֵּי אֶתְנָיָה, וְעַבְד עוֹבְדִיָּה, וְאָמַר מְלִי,

ואמר דברים, ואז האתון היתה מודיעה לו, והוא מראה מעשה להשרות עליו אותה רוח. ומה הראה? הוא היה יודע שחמורים משוטטים ושרים בתחלת הלילה, ואז הראה מעשה והעמיד את אתונו במקום מתקן, ועשה מעשהו וסדר דבריו. ואז היה בא מי שבא, והודיע לו על ידי אותה האתון.

בין שלילה אחד אמר לו לא תלך עמהם, מדוע שב פעם שנית לזה? אלא הם ברשות עלינו עומדים, והרי שנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת, בה מוליכין וכו'. בהתחלה כתוב לא תלך עמהם. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שרצונו ללכת, אמר לו, קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עשה בלעם כל אותו הלילה? היה מהרהר ואומר: ואיפה הוא הפבור שלי? האם בקשר אחר התקשרתי? השגיח כל אותו הלילה בכשפיו ולא מצא צד שיהיה הוא ברשותו, אלא מצד אתונו.

והינו מה שאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, בפתרים התחמתונים הללו יש ימין ויש שמאל. מצד ימין חמורים, כפי שבארנו, ומצד שמאל אתונות. ושנינו, עשרה הם לימין, ועשרה לשמאל. והו שאמר רבי יוסי, יוסף כשנפחד מאביו ידע בחכמה העלינה בסוד פתרים קדושים עליונים. כיון שהיה במצרים, למד באותה חכמה שלהם באותם פתרים תחמתונים, איך אחוזים אלה של ימין ואלה של שמאל. עשרה של ימין ועשרה של שמאל חמורים ואתונות. ומשום זה רמז לאביו ממה שלמד שם, שכתוב (שם מח) ולאביו שלח פזאת עשרה חמורים וגו'.

וכדין אתנא אודעא ליה. ואיהו אחזי עובדא למשרי עלוי ההוא רוחא. ומאי אחזי. הוא הוה ידע דחמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, כדין אחזי עובדא, וקאים לאתניה באתר מתתקן, ועביד עובדוי וסדר מלוי. וכדין הוה אחזי מאן דאתי, ואודע ליה על ידא דההיא אתון.

בין דליליא חד אמר ליה לא תלך עמהם, מאי טעמא תב תניינות להאי. אלא אינון ברשותא דלעילא קיימי, והא תנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין וכו'. בקדמיתא כתיב, לא תלך עמהם. כיון דחמא קדשא בריך הוא, דרעותא הוא למיתה. אמר ליה קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עבד בלעם כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דילי, אי בקטורא אחרא אתקטורא. אשגח כל ההוא ליליא בחרשוי, ולא אשפח סטרא, דיהא הוא ברשותיה, אלא מסטרא דאתניה.

והינו דאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, באלין פתרין תפאין אית ימינא ואית שמאלא. מסטרא דימינא חמרי, כמה דאוקימנא. ומסטרא דשמאלי אתני. ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף כד אתפרש מאבוי, ידע בחכמתא דלעילא, פרזא דכתרין קדישין עלאין. כיון דהוה במצרים, אולף בההיא חכמתא דלהון, באינון פתרין תפאין, הין אחידן אינון דימינא, ואינון דשמאלא. עשרה דימינא ועשרה דשמאלא חמרי ואתני. ובגין כך רמז לאבוי ממה דאולף תמן, דכתיב (בראשית מח) ולאביו שלח פזאת עשרה חמורים וגו'.

אָמַר רבי יוסי, אינון דימינא קלילן בלהו בחד, דאקרי חמו"ר. והאי הוא חמור, דכתיב, (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמו"ר יחדיו. והאי הוא חמור, דזמין מלפא משיחא למשלט עליה, פמה דאוקימנא. ואינון דשמאלא, פלילן בלהו בחד דאקרי אתון, דהא מסטרהא נפיק עיריה, קטרוגא דדרדקי, פמה דאוקימנא. והיינו דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתנות, אתנת חסר, עשרה דכלילן בחד.

וְדָא הוּא דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מְאִי דְכָתִיב, (בראשית מט) אסרי לגפן עירה. אסרי לגפן, זמין קדשא ברין הוא לקשרא בגיניהון דישראל דאקרון גפן. עירה. דאיהו קטיגורא דילהון, ובגין דאקרון שורק, דכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק. בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא דהאי אתון.

וְהֵנִי י' מִימִינָא, וי' מִשְׁמָאלָא, וְאִתְפְּלִילָן בְּהֵנִי תְרִי, פִּלָּא אִינוּן מִשְׁתַּכְּחֵי בְקַס"ם. וְאִית עֶשְׂרֵה אַחֲרֵינֵן דִּימִינָא וְעֶשְׂרֵה דִשְׁמָאלָא, דִּמִּשְׁתַּכְּחֵי בְנַח"ש. וְעַל דָּא פְתִיב, פִּי לֹא נַחַש בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין פִּי יִי אֱלֹהֵיו עֲמוּ. מִסְטְרָא דְנַח"ש, נִפְקַ שׁו"ר, מִסְטְרָא דְקַס"ם, נִפְקַ חֲמו"ר. וְדָא הוּא שׁוֹר וְחֲמוֹר, וְעַל דָּא בְלַעַם, פִּיּוֹן דִּידַע דְאִתְקַשְׁר בְּרִשׁוּתָא אַחֲרָא, וְאָמַר לִיה אַף אֶת הַדָּבָר וְגו', אַבְאִישׁ לִיה, וְאָמַר, וּמָה אֵן הִיא יְקָרָא דִילִי. מִיָּד אִסְתַּפַּל בְּחֲרָשׁוֹי, וְלֹא אֲשַׁכַּח דִּיהָ בְּרִשׁוּתֵיהָ, אֶלָּא הֵאֵי אֶתוּן.

מִיָּד (במדבר כ"ב) וַיִּקַּם בְּלַעַם בַּבֶּקֶר וַיַּחְבֹּשׁ אֶת אֲתוֹנוֹ לְמַעַבְד רַעוּתֵיהָ בַּהּ, וַרְעוּתָא דְבָלָק. וְעַל דָּא וַיַּחֲר אַף אֱלֹהִים פִּי הוֹלֵךְ הוּא. הוּא דִּיִּקָּא, דְאִפִּיק גְרַמְיָה מְרִשׁוּתֵיהָ, מִמָּה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵלוֹ שֶׁל יָמִין פְּלוּלִים פְּלִים בְּאֶחָד שְׁנֵי קְרָא חֲמו"ר. וְזֶה אוֹתוֹ חֲמוֹר שְׁכַתוֹב (דברים כב) לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמו"ר יַחְדוֹ. וְזֶה חֲמוֹר שְׁעֵתִיד מִלְּךָ הַמְּשִׁיחַ לְשֹׁלֵט עָלָיו, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ. וְאוֹתָם שֶׁל שְׁמָאל פְּלוּלִים פְּלִים בְּאֶחָד שְׁנֵי קְרָא אֶתוּן, שְׁהֵי מַצְדָּה נִקְרָא עִירָה, מְקַטְרֵג הַתִּינּוּקוֹת, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ. וְהֵינּוּ שְׁכַתוֹב (זכריה ט) עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עִיר בֶּן אֲתָנוֹת. אֲתָנֹת חֲסֵר. עֶשְׂרֵה שְׁכָלוּלִים בְּאֶחָד.

וְזֶהוּ שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָהוּ שְׁאָמַר (בראשית מט) אִסְרִי לְגַפֵּן עִירָה? אִסְרִי לְגַפֵּן, עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַשֵּׁר מִשׁוּם שִׁישְׁרָאֵל נִקְרָאוּ גַפֵּן. עִירָה, שֶׁהוּא קְטִגוֹר שְׁלֵהֶם, וּמִשׁוּם שְׁנֵי קְרָאִים שׁוֹרֵק, שְׁכַתוֹב (ירמיה ב) וְאֲנֹכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק. בְּנֵי אֲתָנוּ, אוֹתוֹ שְׁיֹצֵא מַצְד הָאֲתָנוּן הַזֶּה.

וְאֵלוֹ עֶשְׂרֵה מִימִין וְעֶשְׂרֵה מִשְׁמָאל, וְנִכְלָלִים בְּשׁוּנֵים הָאֵלֶּה, פְּלִים נִמְצְאִים בְּקַס"ם. וְיֵשׁ עֶשְׂרֵה אַחֲרֵים שֶׁל יָמִין וְעֶשְׂרֵה שֶׁל שְׁמָאל שְׁנִמְצְאִים בְּנַח"ש. וְלִכְּן כְּתוּב פִּי לֹא נַחַש בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. מָה הַטַּעַם? בְּגַלְל פִּי ה' אֱלֹהֵיו עֲמוּ. מַצְד הַנַּח"ש יֵצֵא שׁו"ר, מַצְד הַקַּס"ם יֵצֵא חֲמו"ר, וְזֶהוּ שׁוֹר וְחֲמוֹר. וְעַל זֶה בְּלַעַם, פִּיּוֹן שְׂדַע שְׁנֵי קְרָא בְּרִשׁוּת אַחֲרָת, וְאָמַר לוֹ אַף אֶת הַדָּבָר וְגו' - הַדִּיק לוֹ, וְאָמַר, וְאִיפֹה כְּבוֹדִי? מִיָּד הִסְתַּפַּל בְּכַשְׁפּוֹ וְלֹא מִצָּא שְׂיָהָה בְּרִשׁוּתוֹ, רַק אֶתוּן זו.

מִיָּד - וַיִּקַּם בְּלַעַם בַּבֶּקֶר וַיַּחְבֹּשׁ אֶת אֲתוֹנוֹ, לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ בַּהּ וַיַּרְצִין בָּלָק. וְעַל זֶה, וַיַּחֲר אַף אֱלֹהִים פִּי הוֹלֵךְ הוּא. הוּא דִּיִּקָּא, שְׁהוֹצִיא עֲצָמוּ מְרִשׁוּתוֹ, מִמָּה שְׁאָמַר לוֹ וְאִךָ אֶת הַדָּבָר וְגו'. בַּא

תראה שפך הוא, שהרי בהתחלה נתן לו רשות, ואמר קום לך אדם. עכשו שהיה הולך, למה ויחר אף אלהים? אלא משום שהולך הוא, הוא ברשותו, להוציא מאותו שאמר לו ואף את הדבר.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, נשע, אתה מתקן ומזרז כלי זינד לצאת מרשותי - חייך, אפה ואתונך תהיו ברשותי מיד - ויתניצב מלאך ה'. מה זה ויתניצב? אמר רבי אבא, יצא ועמד באמנות אחרת מאמנותו, שמלאך זה היה של רחמים. והינו מה שאמר רבי שמעון, רשעים מהפכים רחמים לדין. לשטן לו, שהרי לא היתה אמנותו.

אמר רבי אלעזר, לא שנה המלאך ולא יצא מאמנותו, אלא משום שמלאך זה היה מצד רחמים ועמד ממולו, סתר את חכמתו וקלקל רצונו. זהו שכתוב לשטן לו. לו היה לשטן, ונמצא שטן, אבל לאחור לא היה שטן.

למדנו, אמר רבי שמעון, כמה חכם היה בלעם בכשפיו על כל בני העולם, שהרי בשעה שהשגיח למצא מצא עצה לצאת מרשות הקדוש ברוך הוא מאותו דבר, שכתוב ואף את הדבר, הסתכל בכשפיו ולא מצא, פרט לאותה אתון, מה כתוב? ויחבש את אתנו. הטעין אותה בכל הכשפים ובכל הקסמים שידע, והכניס בה והקלילה מכלם כדי לקלל את ישראל. מיד - ויחר אף אלהים פי הולך הוא. וינקא הוא, כמו שנתבאר. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הקדים מלאך של רחמים לעמד ממולו, ויסתר כשפיו וקסמיו.

דאמר ליה ואף את הדבר וגו'. תא חזי דהכי הוא, דהא בקדמיא יתב ליה רשותא, ואמר קום לך אתם, השתא דהוה אזיל, אמאי ויחר אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה ואף את הדבר.

אמר ליה קדשא בריך הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע, את מתקן ומזרז זיינד לנפקא מן רשותי, חייך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתניצב מלאך יי. מאי ויתניצב. אמר רבי אבא, נפק וקאים באומנותא אחרא, מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרחמי הוה. והיינו דאמר רבי שמעון, חייביא מהפכי רחמי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרחמי, וקאים לקבליה, סתיר חכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. הדא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאחרא לא הוה שטן.

האנא, אמר רבי שמעון, כמה חפים הוה בלעם בחרשוי, על כל בני עלמא, דהא בשעתא דאשגח, לאשפחא עיטא לנפקא מרשותיה דקודשא בריך הוא, מההיא מלה דכתיב, ואף את הדבר וגו'. אסתפל בחרשוי ולא אשכח בר ההיא אתון, מה כתיב, ויחבש את אתונו, אטעין לה בכל חרשין, ובכל קסמין דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מפלהו, בגין למילט להו לישראל. מיד ויחר אף אלהים פי הולך הוא. הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קדשא בריך הוא, אקדים למלאכא דרחמי. לקיימא לקבליה, ויסתיר חרשוי וקסמיו.

וְהָא חֲזִי, דְעַד הַשְּׁתָּא לֹא כְתִיב יְיָ וְלֹא אֲתַחֲזִי
 בְּקַסְמֵי וְחַרְשׁוּי. וְהָא אִוְקַמּוּהּ. וְהַשְּׁתָּא
 כִּינּוּן דְאַתְקִין אֲתַנְיָה, וְזִרְזָה בְתַקּוּנֵי חַרְשׁוּי,
 בְּסִטְרָא דְדִינָא לְמִילֵט לְיִשְׂרָאֵל, אֲקָדִים קְדָשָׁא
 בְּרִיף הוּא לְמַלְאָכָא דְרַחֲמֵי לְקַבְלֵיהּ, וּבְשִׁמְא
 דְרַחֲמֵי, בְּגִין לְסִתּוֹר חֲכַמְתָּא דִּילֵיהּ,
 וְלֹא־סִטְאָה לְאַתְנִיָּה מֵהָהוּא אֲרַחָא, כְּמָה
 דְכְתִיב, וַתֵּט הָאֲתוֹן מִן הַדְּרָף. מִן הַדְּרָף דִּיִּיקָא.
 וְעַל דָּא לֹא כְתִיב וַיִּתְיַצַּב מִלְאָף הָאֱלֹהִים,
 וַיַּעֲמַד מִלְאָף הָאֱלֹהִים, אֲלֵא מִלְאָף יְיָ דְרַחֲמֵי.
 אָמַר קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, רְשַׁע, אֶת אֲטַעְנַת
 לְאַתְנַןָּה בְּחַרְשָׁף, בְּכַמְה סְטְרֵי דְדִינֵי
 לְקַבֵּל בְּנֵי. אֲנָא אַעֲבַר טְעוּנָה, וַיִּהְפֹּךְ מֵאַרְחָא
 דָּא, מִיַּד אֲקָדִים מִלְאָכָא דְרַחֲמֵי לְשֻׁטָן לֹו. לֹו
 דִּיִּיקָא. כְּמָה דְאַתְמַר.

וְתֵרָא הָאֲתוֹן אֶת מִלְאָף יְיָ וּגְוִי. (במדבר כב) אָמַר
 רַבִּי יִצְחָק, וְכִי אֲמַאי חֲמַאת הִיא,
 וּבִלְעָם דִּהוּה חֲפִים כָּל כֹּהֵן לֹא חֲמָא. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי, חֵס וְשְׁלוֹם דִּהָהוּא רְשַׁע יִסְתַּפֵּל בְּחִיזו
 קְדִישָׁא. אָמַר לֵיהּ, אִי הָכִי, הָא כְתִיב נוֹפֵל
 וּגְלוֹי עֵינַיִם. אָמַר לֵיהּ לֹא שְׂמַעְנָא בְּהָא מִיַּדִּי
 וְלֹא אֵימָא. אָמַר לֵיהּ אֲנָא שְׂמַעְנָא, דְכַד הָוָה
 אֲצִטְרִיף לְאַסְתַּכְלָא, הָוָה נִפִּיל וְחָמֵי. וְהַשְּׁתָּא
 לֹא אֲצִטְרִיף לְאַסְתַּכְלָא.

אָמַר לֵיהּ, אִי הָכִי, בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יִתִּיר הָוָה
 עַל כָּל נְבִיאֵי מְהִימְנוּתָא, דְאִיהוּ גְלוֹי
 עֵינַיִם, חָמֵי וְאַסְתַּפֵּל בִּיקְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיף
 הוּא. וְהָא רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר, בִּלְעָם בְּחַרְשׁוּי,
 הָוָה יַדַּע בְּאֵינוּן פְּתָרִין תַּתְּאִין דְלַתְּמָא, כְּמָה
 דְכְתִיב, (יהושע יג) וְאֵת בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר הַקּוֹסֶם,
 קוֹסֶם קְרִייה קְרָא, דְטַנּוּפָא דְטַנּוּפִי, הִיף
 יִסְתַּפֵּל בִּיקְרָא דְמֵאַרְיָה. וְעוֹד, הָא אָמַר רַבִּי
 שְׂמַעוֹן, בְּחִיזו חַד דְחִזָּא לְפּוּם שַׁעְתָּא, דְכְתִיב

וְכֹא וְרָאָה, שְׁעַד עַכְשׁוֹ לֹא כְתוּב
 ה', וְלֹא נִרְאָה בְּקַסְמֵי וּבְכַשְׁפֵּי,
 וְהָרִי פְרָשׁוּהּ. וְעַכְשׁוֹ, כִּינּוּן
 שֶׁהַתְּקִין אֶת אֲתוֹנוֹ וְזִרְזָה בְתַקּוּנֵי
 כְשִׁפְיוֹ בְּצַד הַדִּין לְקַלֵּל אֶת
 יִשְׂרָאֵל, הַקְּדִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא
 אֶת מִלְאָף הַרַחֲמִים לְמוֹלוֹ, וּבְשֵׁם
 הַרַחֲמִים, כְּדִי לְסִתּוֹר חֲכַמְתּוֹ
 וְלַהֲטוֹת אֶת אֲתוֹנוֹ מֵאֲתוֹ הַדְּרָף,
 כְּמוֹ שְׂכַתוּב וַתֵּט הָאֲתוֹן מִן
 הַדְּרָף. דְּוָקָא מִן הַדְּרָף. וְעַל זֶה
 לֹא כְתוּב וַיִּתְיַצַּב מִלְאָף הָאֱלֹהִים,
 וַיַּעֲמַד מִלְאָף הָאֱלֹהִים, אֲלֵא
 מִלְאָף ה', שֶׁל רַחֲמִים.

אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא, רְשַׁע,
 אֶתְהּ הַטַּעְנַת אֶת אֲתוּנָהּ בְּכַשְׁפֵּי
 בְּכַמְה צְדִדֵי דִין מוֹל בְּנֵי - אֲנִי
 אַעֲבִיר אֶת הַמְטַעֵן שֶׁלֹּף וַיִּהְפֹּךְ
 מִדְּרָף זֶה. מִיַּד הַקְּדִים מִלְאָף
 רַחֲמִים לְשֻׁטָן לֹו. דְּוָקָא לֹו, כְּמוֹ
 שְׂנַתְּבָאָר.

וְתֵרָא הָאֲתוֹן אֶת מִלְאָף ה' וּגְוִי.
 אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכִי לְמָה רָאתָה
 הִיא, וּבִלְעָם שֶׁהִיא חֲכָם כָּל כֹּהֵן
 לֹא רָאָה? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, חֵס
 וְשְׁלוֹם שְׂאוּתוֹ רְשַׁע יִסְתַּפֵּל
 בְּמֵרָאָה קְדָשׁ. אָמַר לֹו, אִם כֹּהֵן,
 הָרִי כְתוּב נִפֵּל וּגְלוֹי עֵינַיִם! אָמַר
 לֹו, לֹא שְׂמַעְתִּי בְּזֶה דְבָר, וְלֹא
 אִמַּר. אָמַר לֹו, אֲנִי שְׂמַעְתִּי.
 כְּשֶׁהִיא צְרִיף לְהַסְתַּפֵּל, הִיא נוֹפֵל
 וְרֹאָה, וְכַעַת לֹא הֲצִטְרִיף
 לְהַסְתַּפֵּל.

אָמַר לֹו, אִם כֹּהֵן, בְּדַרְגָּה עֲלִינוּהָ
 יוֹתֵר הִיא עַל כָּל נְבִיאֵי הָאֲמוּנָה,
 שֶׁהוּא גְלוֹי עֵינַיִם, רוּאָה וּמִסְתַּפֵּל
 בְּכַבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא. וְהָרִי
 רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר, בִּלְעָם הִיא יוֹדַע
 בְּכַשְׁפֵּי בְּאוֹתָם כְּתָרִים תַּחְתּוּנִים
 שְׂלַמְטָה, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (יהושע יג)
 וְאֵת בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר הַקּוֹסֶם. קְרָא
 הַכְּתוּב קוֹסֶם, שֶׁל טַנּוּפָת
 הַטַּנּוּפוֹת, אִיף יִסְתַּפֵּל בְּכַבוֹד
 רַבּוּנוֹ? וְעוֹד, הָרִי אָמַר רַבִּי

וַיִּגַל יי אֶת עֵינָי בְּלַעַם, אֲתַעְקִימוּ עֵינָוִי, וְאֵת אֲמַרְת דְּהוּה חָמִי בְּגִלּוֹי דְעֵינִין, וְאֲסַתְפַּל בִּיקְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

אָמַר לִיה, אָנָּא אֲהַדְרַנָּא לְקַבְלָךְ. דִּידִי וְדִידְךָ בְּעֵי צַחוּתָא. וְדָאִי רִזִּי אוֹרִייתָא עַלְאִין, וְלֹא יִכְלִין בְּנֵי עַלְמָא לְמִיקָם עַלִּיהוּ. בְּגִין כֵּן אָסִיר לְאַקְדֻמָּא בְּמַלְה דְאוֹרִייתָא, עַד דִּישְׁמַע מַלְה וְיַדַּע לָהּ עַל בְּרִייה. אֵתוּ לְקַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמְרוּ מַלְה קַמִּיה.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים ח) מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו', הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, דְמִמְנָן דְעַלְמָא אָמְרוּהָ, בְּשַׁעְתָּא דְסָלִיק בְּרַעוּתִיהָ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַבְרִי אָנְשָׁא. קָרָא לְכַתּוּת פְּתוּת דְמַלְאכֵי עַלְאָה, וְאוֹתִיב לוֹן קַמִּיה. אָמַר לוֹן, בְּעֵינָא לְמַבְרִי אָדָם. אָמְרוּ קַמִּיה, (תהלים מט) וְאָדָם בִּיקְרָ בַל יִלִּין וְגו'. אוּשִׁיט קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַצְבָּעָא דִּילִיה, וְאוּקִיד לוֹן. אוֹתִיב פְּתוּת אֲחֻרָיִן קַמִּיה, אָמַר לוֹן בְּעֵינָא לְמַבְרִי אָדָם. אָמְרוּ קַמִּיה, (דף ר"ח ע"א) מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ. מָה טִיבוּ דְבַר נֶשׁ דָּא. אָמַר לוֹן, בַּר נֶשׁ דִּיהָא בְּצַלְמָא דִּידָן, דִּיהָא חֲכַמְתָּא דִּילִיה, עַלְאָה מַחְכְּמַתְכוּן.

בֵּינָן דְבָרָא אָדָם, וְחֲטָא, וְנִפְק בְּדִימוּס קַמִּיה, אֵתוּ עֵז"א וְעֵז"אֵל, אָמְרוּ קַמִּיה, פְּתַחוּן פֶּה אֵית לָן גַּבְדָּךְ, הָא בַר נֶשׁ דְעַבְדַּת חֲטִי קַמְךָ. אָמַר לָהּ, אֲלִמְלָא תַּהוּוֹן שְׂכִיחֵי גַבְיִיהוּ וְכו'. מָה עַבְד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. אָפִיל לוֹן מִדְרַגָּא קְדִישָׁא דְלַהוּן מִן שְׁמַיָּא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַשְׁתָּא אֲהַדְרַנָּא לְתִיבּוּבְתִיכוּ. דְבְּלַעַם אָמַר נוֹפֵל וְגִלּוֹי עֵינָים, אִי נִימָא דְלֹא הָוָה הָכִי, וְשַׁבּוּחֵי קָא מְשַׁבַּח גְּרַמִּיה, הִיךְ יִכְתּוּב קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מַלְה כְּדִיבָא בְּאוֹרִייתָא. וְאִי מַלְה דְקָשׁוּט הִיא,

שְׁמַעוֹן, בְּמַרְאָה אַחַד שְׁרָאָה לְפִי שְׁעָה, שְׁכַתּוּב וַיִּגַּל ה' אֶת עֵינָי בְּלַעַם, הֲתַעְקְמוּ עֵינָוִי, וְאֵתָהּ אוֹמַר שְׁהִרִי רוּאָה בְּגִלּוֹי עֵינָים וּמִסְתַּפַּל בְּכַבּוּד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא?

אָמַר לוֹ, אָנִי אַחֲזוּר לְמוּלְךָ, שְׁלִי וְשְׁלָךְ צְרִיךְ צַחוּת. וְדָאִי סוּדוּת תוֹרָה עֲלִינוּנִים, וְלֹא יִכּוּלִים בְּנֵי אָדָם לַעֲמֹד עֲלֵיהֶם. לְכֵן אָסִיר לְהַקְדִּים בְּדַבַּר תוֹרָה עַד שִׁישְׁמַע דְבַר וְיַדַּע אוֹתוֹ עַל בְּרִי. בָּאוּ לְפָנָי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמְרוּ דְבַר לְפָנָיו.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים ח) מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו'. פְּסוּק זֶה פְּרִשְׁוֵהוּ שְׁמַמְנֵי הַעוֹלָם אָמְרוּ אוֹתוֹ בְּשַׁעָה שְׁעָלָה כְּרִצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָרָא אָדָם. קָרָא לְכַתּוּת פְּתוּת שֶׁל מַלְאכֵי עֲלִיּוֹן וְהוֹשִׁיבָם לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אָנִי רוּצָה לְבָרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, (שם מט) וְאָדָם בִּיקְרָ בַל יִלִּין וְגו'. הוֹשִׁיט הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אַצְבָּעוֹ וְשִׁרְף אוֹתָם. הוֹשִׁיב פְּתוּת אֲחֻרוֹת לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אָנִי רוּצָה לְבָרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ? מָה טִיבוּ שֶׁל אָדָם זֶה? אָמַר לָהֶם, בֵּן אָדָם שִׁיחֵיהָ בְּצַלְמֵ שְׁלֵנוּ, שְׁתַּחֲוֶיהָ חֲכַמְתּוֹ עֲלִינוּהָ מַחְכַּמְתְּכֶם.

בֵּינָן שְׁבָרָא אָדָם, וְחֲטָא, וְיִצָּא זְכָאִי לְפָנָיו, בָּאוּ עֵז"א וְעֵז"אֵל, אָמְרוּ לְפָנָיו: פְּתַחוּן פֶּה יֵשׁ לָנוּ אֵלִיךְ, הִרִי בֵּן אָדָם שְׁעִשִׁית חֲטָא לְפָנֶיךָ! אָמַר לָהֶם: אֲלִמְלָא תַּהֲיוּ מְצוּיִים אַצְלָם וְכו'. מָה עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַפִּילָם מִדְרַגָּתָם הַקְדוּשָׁה מִהַשְׁמַיִם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּעַת הַשְׁבַּתִּי לְשַׁאֲלַתְכֶם, שְׁבַלְעֶם אָמַר נָפֵל וְגִלּוֹי עֵינָים. אִם נֹאמַר שְׁלֹא הִיָּה כֵּן, וְשַׁבְּחִים הִיָּה מְשַׁבַּח אֵת עֲצָמוֹ - אֵיךְ יִכְתּוּב הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דְבַר פּוֹזֵב בַּתּוֹרָה?! וְאִם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנודע והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכבדת האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיום
ועל זה התלא אשר ידע את האם באמת

• מבורך דא יסקן בן נחלאה ביהמי •

קרי הקדוש בן שמאח נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ר"י שסנ"ח ב'ן יוחאי (נפ"ח תמונת השם)
האשר הוסיף על השם ותיקונים
חדשים מנחם אב שסנ"ח ל'ק - עירוק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המננים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המננים ואנן קדושים, מקטן שדועה לחונך
וזהו נעורים מכל צדדים ידועים, וזהו לכל חוששות

תודתו סגן לנו, היא מאודת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו ב'ן יוחאי

קרי הקדוש בן שמאח נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

ז' שנתם אב ונאח הוללה של רביש האדוקל ידע"א
שנת ד'ר"י שסנ"ח ב'ן יוחאי (נפ"ח תמונת השם) ל'ק
קרי"ח בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה
חובב ומעלת אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אמילו בלי
המנה מלל

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואמילו מנה פננים ביום, אמילו כשאין מבינים מלות,
ובכפיר ילדים קטנים ואנן קדושים נמנן שדועה לחונך

• מבורך דא יסקן בן נחלאה ביהמי •

קרי הקדוש בן שמאח נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ר"י שסנ"ח ב'ן יוחאי (נפ"ח תמונת השם) ל'ק
האשר הוסיף על השם ותיקונים
קדושים מנחם אב שסנ"ח ל'ק - עירוק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
קרא לשמש
ונורה
אור
הזוהר

אשר לא"י ליל תמונת מבורח תמונת המור"ח (ב'ן אור")
של המאור הנודל למשפחת ידוע

• מבורך דא יסקן בן נחלאה •

קרי הקדוש בן שמאח נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

הידיש קריא ידע"א ידע"א ידע"א (נפ"ח תמונת השם) ונאח
[תמונת אור] ל'ק [תמונת אור] ל'ק [תמונת אור] ל'ק
קרי הגאון לאחרא אור לשמש מנחם (מסכת ג.)
ב'ן לימד ספר הזוהר (אור ג.) וא' אמר"ל ל'ק את תהוה"ח (נפ"ח תמונת השם)
נמנן ונאח לאחרא ללמד ספר הזוהר והתיקונים
ועל ידי לימוד הזוהר חזרו כבוד עם מנחם תיקונים
אשר ידע"א על קריא נאח - ונאח מלל ידע"א מנחם לחונך
שנת ד'ר"י שסנ"ח ב'ן יוחאי (נפ"ח תמונת השם) ל'ק
האשר הוסיף על השם ותיקונים
קדושים מנחם אב שסנ"ח ל'ק - עירוק בית ששם תבט"א